

de moeial

#5 [april/mei] 2009

studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel - in samenwerking met BSG, studiekring Vrij Onderzoek en dienst cultuur

VU: Rob Werkers

Afgiftekantoor:

1050 Brussel 5

edito :: Vi Veri Veniversum Vivus Vici

The University of Brussels is sinds enkele weken hét gespreksonderwerp in universitaire kringen. Terecht, de bouwplannen liggen immers al in de onderste la van het bureau van Rector De Knop. Op papier wordt deze universiteit een nieuw toonbeeld op het vlak van kennisverwerving en dit in hart van de Europese Unie! Een nieuwe internationale uitvalsbasis voor talent allerhande. Helaas vertaalt deze ambitie zich niet in de naam voor het nieuwe gebouw. Het beste voorstel waarmee de denktank achter The University of Brussels op de proppen kwam is de naam "H". Ja beste lezer, dat leest U goed, de letter "H", niets meer en niets minder, gewoon de achtste letter van het alfabet, punt... Gebouw "H"... Wie de legenda van het huidige grondplan van de campus Etterbeek in het achterhoofd houdt begrijpt meteen de keuze voor de letter "H". Het is een gemakkelijke, pragmatische oplossing, echter, vraag is of deze naam in het oog springt en de ambities van deze nieuwe universiteit symboliseert?

Het antwoord is uiteraard "Neen"... Daarom stel ik voor de "H" te schrappen en het gebouw om te dopen tot het "Mandel- gebouw". "Mandel"... klikt wel goed, niet? Bovendien verwijst het ook naar een bijzonder interessant individu. Tijdens zijn leven was hij een voorbeeld van internationale samenwerking en kennisverwerving. Voor de

mensen die niet bekend zijn met de heer Ernest Ezra Mandel, schets ik in dit edito graag een zeer beknopte biografie:

Ernest Mandel wordt geboren in 1923 in Frankfurt in een revolutionair-communistische familie. Zijn vader is jood en actief lid van de Spartakusbond. Aan de zijde van Rosa Luxemburg verzet hij zich in de jaren '20 tegen het stalinisme en het opkomend fascisme. Wanneer Mandel drie is, vlucht zijn vader met de hele familie naar Antwerpen. Op zestienjarige leeftijd wordt Mandel lid van de Belgische afdeling van de Vierde Internationale. Hij neemt deel aan het verzet tegen de oorlog en de nazi-bezetting en hij verdedigt een moedig internationalistisch standpunt (tegen de burgerlijke en stalinistische stromingen in). Ook deelt hij revolutionaire pamfletten uit aan de Duitse soldaten. Mandel wordt herhaaldelijk door de bezetter gearresteerd, maar weet telkens te ontsnappen. In 1967 beëindigt hij eindelijk zijn opleiding economie aan de École Pratique des Hautes Études van de Sorbonne in Parijs, een studie die hij vóór de Tweede Wereldoorlog begonnen was maar als gevolg van die oorlog had vroegtijdig had afgebroken. In 1972 promoveerde Mandel aan de Freie Universität Berlin. Na zijn promotie werd hij hoogleraar aan de Vrije Universiteit Brussel. Zijn economische analyses werden

meer dan geapprecieerd in Newsweek maar ook in de Engelse krant The Observer (Niet meteen de meest linkse kranten - wat onmiddellijk bewijst dat hij meer was dan held was in eigen midden). Mandel reisde de hele wereld rond om in discussie te gaan met vriend en vijand. Ook onderhield hij contacten met Bloch en Sartre. Zijn teksten over het laatkapitalisme en zijn lange golven-theorieën gaven uiteindelijk aanleiding tot een uitnodiging voor de Alfred Marshall-leerstoel te Cambridge. Op zich is het dan ook niet verwonderlijk dat Mandel, en niet Louis Paul B. en Hugo C., met uitzondering van Simenon, de meest vertaalde en best verkochte Belgische schrijver aller tijden is.

Mandels gang en wandel had hem al veel eerder een gebouw moeten opleveren... maar ook ik begrijp dat sommige verenigingen aan de VUB zich moeilijk kunnen scharen achter deze man (ideologische redenen - weet je wel). Echter ik vraag me af of ze zo direct een ander voorbeeld kunnen geven van een persoon die evenveel voor de VUB op internationaal academische niveau gedaan heeft... Daarom alleen is de enige logische gevolgtrekking dat de naam van het nieuwe gebouw van de University of Brussels moet gaan naar onze meest onderschatte professor, Ernest Ezra Mandel. En dit voor het te laat is

want de generatiestudent verrechtst (akademos april 2009 p9) en straks wordt die zo rechts dat hij niet meer weet wat links is, en niet meer weet wie Mandel was... en dat zou spijtig zijn!

Tot slot zou ik gewoon nog willen afronden met te zeggen dat dit de laatste "normale" Moeial van dit academiejaar is. Het volgende nummer is een samenwerking met de studentenbladen uit Leuven, Antwerpen en Gent naar aanleiding van de Bologna top in Leuven, later dit jaar. Dus rest er mij enkel nog de volgende mensen te bedanken: De moeialredactie voor hun eeuwige aanwezigheid, werkijver, punctualiteit en voor elke maand de hijgende adem van de deadline moesten voelen en U, beste lezer, omdat U keer op keer een eeuwige inspiratiebron was waardoor wij ons magazine vlot konden vullen!

Piet Van De Velde

Hoofdredacteur

PS: Mocht Mandel het niet halen dan wil ik Michel Magits als runner-up kiezen, maar dat is een ander verhaal...

De voorbije studentenverkiezingen was, als we eerlijk zijn, weer een geweldige teleurstelling. De uiteindelijke resultaten voor de studentenraadverkiezingen zijn bekend; naast het ontbreken van kandidaten uit LW en PE voor de Raad van Bestuur en uit LW, PE, IR en LK voor de Onderwijsraad, kwam het er bij de studentenraad op neer dat slechts 24,97% van de studentenpopulatie een stem uitbracht. Welgeteld twee stemmen te kort om van officieel geldige verkiezing te kunnen spreken – gelukkig adviseerde de Verkiezingscommissie ‘om deze verkiezing gezien het geringe tekort geldig te verklaren’. Hoewel het quorum slechts vereist dat 1 op 4 studenten hun stem uitbrengen, kon zulks niet gehaald worden. Van de 7272 stemgerechtigden brachten uiteindelijk slechts 1816 een stem uit. We zouden dit natuurlijk op het slecht functioneren van het stempogram kunnen steken, maar dat lijkt mij toch

wel wat al te gemakkelijk. Van onrealistische beloften door de verschillende kandidaten, tot een algemene desinteresse van het publiek. Democratische inspraak wordt de laatste jaren op algemeen gegeew onthaalt. Goed, dat de gemiddelde VUB student zich uiteindelijk meer interesseert voor de stijgende prijs van het bier dan de bedragen waar de administratie mee goochelt, kan hun amper kwalijk genomen worden. Uiteindelijk zijn zij het meestal niet die de kosten dragen, of dat leek bij velen toch de teneur. Lange termijn denken is nu niet bepaald aan iedereen besteed. Waar we bij de oprichting van de VUB misschien nog konden spreken van een 'faux' interesse in de werking van de opleidingen, kunnen we nu de interesse voor participatief onderwijs schrappen uit de belangstellingsfeer van het gemiddelde lid van generatie Y.

Dat zulke participatie bij momenten

ook administratief weinig aangemoedigd wordt, kan men droogweg constateren bij een blik op de daadwerkelijke interactie tussen de studenten en de administratie. Laat ik me even de woede van de studentikoze antikatholieken op de hals halen en constateren dat men zelfs in Leuven – godbetert – verder staat in zijn participatieve werking. Dat hier de studenten geen enkele inspraak hebben in wie het tot rector schopt van deze instelling, toont toch een bepaalde achterstand in onze gelauwerde 'democratisering'. Voor de interactie tussen de studentenraad en de zogenaamde 'achterban', vinden we gelijkende gebreken. Zelfs de verslagen van de studentenraad zijn niet voor het brede publiek inzichtbaar, of waar men zelfs de algemene politieke aliënatie een stap voor staat. Een ietwat spijtige zaak, zeker als men kijkt naar het budget waar de studentenraad over beschikt, en de soms lichtzinnige manier waarop hier mee wordt omgesprongen. Al klink ik

hier misschien als een 'broken record' wanneer ik nog maar eens herhaal dat publiek geld van ieder is, en niet van 'niemand' en dat engagement niet inhoudt dat men zich zelf beloofd voor de moeite.

Gezien het voorgaande lijkt het evident dat de algemene studentenpopulatie maar weinig besef van het doen en laten, laat staan de verantwoordelijkheden, van de studentenraad. Als men de verkiezingsposters bekijkt, lijkt het echter alsof een deel van de vertegenwoordigers ook maar een beperkt besef van hun eigen rol hebben. Zo blijken de prijzen in de 'resto' een geliefde slagzin om mee te schermen, als ook de inschrijvingsgelden. Hierbij kunnen we dan toch wel opmerken dat de studentenvertegenwoordigers hier eigenlijk geen echte bevoegdheid over hebben, buiten in naam. Om nog maar te zwijgen van het feit dat deze prijzen volgens decreet zijn vastgelegd en door de administratie al artificieel lager worden gehouden dan nodig. Als er iets goed wordt gedaan, mag dit gezegd worden. Blijkbaar zijn er echter enkelen onder de opkomenden niet op de hoogte van het feit dat er nu al een risico wordt genomen door de prijzen artificieel lager te houden, misschien werd er door sommigen door de uiteenzetting heen geslapen? Inschrijvingsgelden worden ook op een ietwat hoger niveau bedisselt, ik zou dan ook aanraden om zich op 28 en 29 april naar Leuven te trekken - of de 'respect' betoging in Brussel - als men zich daadwerkelijk wenst te engageren rond deze problematiek. De opvolgingsconferentie rond het Bologna-akkoord lijkt mij eerder de aangewezen plek om hieromtrent te demonstreren dan de studentenraad. Deze is niet geschikt om hierover eindeloze polemieken voeren, of zo wordt ons toch voorgehouden. Echter, als er dan een beslissing kan genomen worden, onder de

bevoegdheid van de SR, bleken sommige vertegenwoordigers hier om te blaten. Een kans tot positieve promotie van de VUB door het sponsoren van een inter-universitaire uitgave rond de Bologna-conferentie werd pas op de valreep goedgekeurd. Vreemd genoeg vonden sommigen dat dit niet tot hun bevoegdheid bevond, terwijl men bij de bepaling van bevoegdheden in het organiek reglement dit onder artikel 3 duidelijk terugvindt.

Hierbovenop zit bij sommigen van de zogenaamde 'geëngageerde' studenten, het 'engagement' bij momenten goed verborgen. Een flagrant voorbeeld hiervan was de voorstelling door rector De Knop van zijn 'aanzet tot een strategisch plan'. De uiteindelijk verkozen leden van de studentenraad die hier aanwezig waren kon op één hand geteld worden. Voorzitter Chris Schijns & vice-voorzitter Bart van Campenhout, Antoine Struelens (ALS) en ondergetekende, op de valreep nog bijgestaan door Piet van de Velde (hoofdredacteur van de Moeial). Wanneer de studentenvertegenwoordigers het parlementaire absentisme als een lichtend voorbeeld nemen, waartoe dient inspraak dan nog? Straks moeten we nog grijpen naar Noreena Hertz' interpretatie van participatieve consumenteninspraak. Een leuk vooruitzicht, zeker nu rector De Knop op apologetische toon wist te vertellen dat de VUB een bedrijf was, en de studenten ... klanten.

Dat men in de representatieve democratie met een 'democratisch deficit' zit, is geen nieuwe constatering. Dat dit ook zo is op universitair niveau, een uitvloeisel. Hierbij kan ik evenzeer als de anderen een mea culpa slaan. Hier wordt immers elk jaar over gezemeld, verbetering lijkt echter niet in zicht. Misschien kunt u dan dit

artikel al als een eerste aanzet lezen. Laat dit echter vooral geen 'klaagzang' worden. Er wordt weldegelijk nuttig werk verricht door de studentenraad - welke wel ondersteund wordt door de universiteit - wat misschien te weinig gecommuniceerd wordt. Echter, in tijden waarin participatieve inspraak zowat op alle fronten afneemt, is een schop tegen de schenen misschien meer te waarderen. Laat we niet opnieuw naar dezelfde oplossingen grijpen, en daadwerkelijk - en ik weet dat ik hiermee klink als een echo van gisteren - zelf meer actie ondernemen. Een studentenraad zonder transparantie en met een zeker deficit aan engagement, dossierkennis en inspraak dient eerst en vooral in eigen boezem te kijken. De algemene misère en milieu étudiant heeft in de voorzienbare toekomst geen oplossing. Laten we niet verglijden naar passieve recipienten van de instelling, maar integraal deel er van uitmaken. Enkel zo kan de apathie doorbroken worden.

Als laatste noot zou ik hieraan willen toevoegen dat er voor dit artikel geen concrete voorbeelden konden gebruikt worden, wegens het artikel 39 van het huishoudelijk reglement voor de studentenraad welke stipuleert dat: 'De besprekingen in de Studentenraad zijn in zoverre vertrouwelijk dat de leden wel hun eigen standpunten mogen bekendmaken; persoonlijke standpunten van de leden van de Studentenraad mogen echter niet aan derden medegedeeld worden zonder toestemming van de betrokken leden. [...] Dit geldt ook voor de besprekingen in de commissies en voor de personen, die omwille van hun expertise worden uitgenodigd op de Studentenraad.'

brutus van dichtbij bekeken

Het BRUTUS-project (voluit BRUsselse Tutoren voor Scholieren) ging officieel van start op drie april 2006 en is momenteel bezig aan zijn derde levensjaar. Via deze weg krijgen studenten van het Brusselse hoger onderwijs de kans om jongeren uit de middelbare school met een leer-en taalachterstand te motiveren. Een betere doorstroming van het secundair naar het hoger onderwijs staat hierbij voorop.

Het BRUTUS-project, dat financieel wordt ondersteund door de Koning Boudewijnstichting en de Vlaamse gemeenschapscommissie, wil door de bijlessen van studenten aan scholieren twee zaken bereiken: er wordt hulp geboden bij het verwerken van de leerstof en de taal- en studievaardigheden worden verbeterd. Het is echter niet de bedoeling dat studenten de taak van de leerkrachten klakkeloos overnemen. Doordat ze qua leeftijd en leefwereld dichterbij de leerlingen staan, kunnen ze hen op een andere manier benaderen. De tutores hebben de kans om zo een rolmodel te worden en de doorstroming naar

het hoger onderwijs van leerlingen met leerachterstand te vergroten.

Dit initiatief is niet het enige in haar soort. Het idee werd reeds in 1989 door de Universit  Libre de Bruxelles (ULB) naar voor geschoven, met als resultaat het Schola-project. Ook in Antwerpen kent men een gelijkaardige aanpak onder de naam Tutorat. Vele steden kampen namelijk

met overeenkomstige problemen. Bepaalde doelgroepen stromen minder snel door naar het hoger onderwijs en hebben, indien dit wel gebeurt, kleinere slaagkansen. In tegenstelling tot andere steden kampt Brussel met een bijkomend probleem. Het taalaspect moet hier

mee in rekening worden gebracht. Brusselse Nederlandstalige scholen kampen allen met eenzelfde probleem: de grote aanwezigheid van niet-Nederlandstalige leerlingen. Nederlands is als dusdanig vaak enkel binnen een schoolse context aanwezig. Door deze taalachterstand lopen leerlingen ook makkelijker leerachterstanden op. Het is bijgevolg cruciaal dat alle Brusselse tutores zich, naast de vakken waarmee de leerlingen problemen hebben, richten op het bijsturen van de kennis van de Nederlandse taal.

In hoeverre is deze aanpak echter voldoende om tot een verdere democratisering van het hoger onderwijs te komen? Professor Machteld Demetsenaere (begeleidster van het project) en Ann Van Slijcke (coördinatrice) leggen uit dat er weliswaar een veelheid van pistes kan worden bewandeld, maar dat de financiële steun ontbreekt. Eén van de ideeën is om leerlingen die uiteindelijk toch doorstromen naar het hoger onderwijs verder te begeleiden. Dit zou bijvoorbeeld kunnen door middel van mentorschap. Bovendien zou het ideaal zijn wanneer men het

SHUT THE FUCK UP

**AND COME WRITE 4 US
(LOMOGRAPHERS, PHOTOGRAPHERS AND GROUPIES ARE WELCOME 2)
REDACTIEMEETING EVERY WOENSDAG
00:08 PM TRIOMPHLAAN 62 BOVENSTE BEL**

tutorproject zou kunnen uitbreiden naar de lagere school. Hoe vroeger men de taalachterstand kan bijwerken, hoe beter.

Voorlopig worden er echter wel voldoende subsidies uitgereikt om het BRUTUS-project draaiende te houden. Wanneer dit niet meer zo zou zijn, zou het einde snel in zicht zijn. Naast deze afhankelijkheid van het krijgen van financiële steun, hangt het slagen van het project ook af van de scholen in kwestie. Indien bijvoorbeeld de samenwerking met de leerkrachten stroef verloopt of er een nieuwe coördinator is binnen de school, hebben de zaken de neiging om niet altijd op rolletjes te lopen. Nog belangrijker is de medewerking van de leerlingen. Hoewel ze zich vrijwillig moeten inschrijven, is dit niet altijd het geval. Het is volledig zinloos om in zulke situaties bijlessen te geven.

Momenteel staat het project nog in zijn kinderschoenen, met als gevolg dat er zich een aantal kleine problemen voordoen. Deze worden

echter stilaan uit de weg geruimd. Zo probeert men meer na te gaan of de ingeschreven leerlingen dit werkelijk vrijwillig doen. In tegenstelling tot het eerste jaar moeten leerlingen daarom nu een engagementsverdrag ondertekenen. Daarnaast probeert men de ouders meer te betrekken bij het project. Steun van thuis uit mag niet worden onderschat. Bovendien moet de communicatie met de betrokken scholen worden geoptimaliseerd. Wanneer leerlingen meermaals niet aanwezig zijn in de lessen, moet dit worden gemeld aan de coördinator binnen de betrokken school, zodat eventuele oorzaken kunnen worden onderzocht.

Of BRUTUS werkelijk vruchten afwerpt is volgens professor Demetsenaere en Ann Van Slijcke moeilijk te achterhalen. Ten eerste is het nog een zeer jong project, waardoor men nu pas zou kunnen nagaan of er enige doorstroming is van de geholpen leerlingen naar het hoger onderwijs. Ten tweede zijn hier meer financiële middelen voor nodig:

zonder geld is er geen onderzoeksproject en bijgevolg geen analyse. Ten derde is er, doordat het niet gaat om een duidelijk wetenschappelijk experiment, moeilijk een causaal verband vast te leggen tussen de tutorlessen en de doorstroming naar het hoger onderwijs.

Wel duidelijk is dat het aantal scholen dat wenst deel te nemen jaarlijks toeneemt. Bij het pilootjaar schreven er zich drie in. Dit is reeds opgelopen tot tien scholen. Ondertussen nemen er ook al een dertigtal tutoren deel, waardoor zo'n 270 leerlingen worden bereikt. Indien al een aantal van deze jongeren gemotiveerd kan worden door deze aanpak, is er sprake van een geslaagd project. Dus beste Moeiallezers: gaat en verspreid uw kennis!

*SILKE DE NIES
deelneemster BRUTUS project*

STADSPROZA // sien van maele

Een vrouw zit op de grond bij de bushalte

Ze heeft roestbruine haren, zomersproeten op een verweerd gezicht.

Ze lijkt veertig, afgeleefd en weg van de wereld.

Op haar schoot wiegt ze een meisje met chocoladegetinte huid.

Het meisje huilt, jankt, krijst de longen uit haar lijf,

spartelt alsof ze een doodstrijd ondergaat.

Terwijl dit alles kijkt de vrouw afwezig voor zich

uit; het kind verstrooid sussend. De huid van het meisje is besprenkeld met rode vlekjes en korstjes.

Het rood vloekt met haar opeetbare huid.

Vragen rijzen op, doch de andere wachtenden

merken deze scène niet op. Of ze willen het niet merken.

De bus arriveert en de wervelende massa stapt in. Ook ik.

En zij, zij verdwijnen in het

mysterie van de stad.

Het is alsof een woeste orkaan over de stad raast en soms een bizar tafereel loslaat en het dan weer zo plots meesleurt zodat de getuigen overblijven met niets dan raadsels.

De stad is een ratatouille van onverwachte gebeurtenissen, bizarre taferelen en excentrieke mensen die als bij toverslag verdwijnen en nooit meer terugkomen.

Hun verschijning slaat in als een meteoriet daarna in de vergeet-me-nietjes van het zeldzame park. passen.

en doet de stad even daveren en verdwijnen Ik probeer de puzzelstukjes in elkaar te doen

Wie is de vrouw met de grote zonnebril en het blauwe oog? meisje tweemaal mee zag rondlopen?

Wat zit er in de doos waarmee ik het

Waarom raapt de chaotische jongen als in een sjamanistische dans kastanjes op?

De stad wervelt, strooit eeuwige vraagtekens rond en leeft verder, verder in de chaos van mysterie.

DAVID & GOLIATH

**Macho-militarisme, public relations en geopolitieke allianties:
De gruwel van de uitzichtloosheid**

Er werd alweer een tragisch hoofdstuk toegevoegd aan het conflict tussen Israël en Palestina. De uitzichtloosheid van dit conflict ligt hem erin dat de invloedrijkste actoren zich verder dan ooit van een constructieve oplossing naar een vredevolle situatie zowel de Palestijnen als de Israëliërs zich op een of andere manier in kunnen vinden.

David

Indien we naar de Palestijnse zijde van het conflict kijken, kunnen we ons ernstige vragen stellen bij bepaalde tactieken van Hamas. De raketten die Hamas naar Israël afvuurden waren geen maat voor de vuurkracht van het Israëlische leger en vormden een gevaar voor de bevolking in Gazastrook zelf, aangezien ze het voorwendsel voor de Israëlische aanvallen vormden.

Langs de andere kant heeft Hamas veel steun gewonnen voor zijn verzet, zowel onder de Palestijnen als elders in de wereld. Het argument dat Hamas gebruikte om het staakt-het-vuren op te heffen een rake bal sloeg. Zij zeiden het op te heffen omdat het in weze toch niet gerespecteerd werd door Israël. De Gazastrook, die sinds de verkiezingsoverwinning van Hamas gereduceerd werd tot een openluchtgevangenis, werd de voorbije maanden ook vaak afgesloten van humanitaire hulp, brandstof en voedsel en ook het leger kwam enkele malen in de Gazastrook en doodde enkele mensen. Het staakt-het-vuren werd dus al niet meer gerespecteerd op het moment dat Hamas het formeel ophief. Desalniettemin heeft de bevolking in de Gazastrook zwaar geleden en Hamas heeft daar niet echt aan geholpen. Het verzetsimago heeft

Hamas wel veel politiek kapitaal opgeleverd en in de mate dat het gunstig is voor een toenadering met Fatah, kan dit positief zijn omdat het de Palestijnse gebieden meer gewicht zou geven ten opzichte van Israël. Indien er een effectieve toenadering komt tussen Hamas en Fatah, zou de voorbije oorlog voor Israël een wel zeer pervers effect krijgen. Hun strategische doel is immers steeds geweest het Palestijns verzet zoveel mogelijk te verdelen.

Goliath

Dan is er natuurlijk ook de Israëlische kant van de zaak. De eerste, meest directe reden voor de agressie was een reactie op de opheffing van het staakt-het-vuren door Hamas dat ze zelf niet respecteerden. Ze wouden de wortels van dit probleem aanpakken en Hamas volledig uitroeien, wat net als

met Hezbollah in 2006 niet gelukt is. Waarschijnlijk zou Palestijnen substantiële perspectieven bieden veel schadelijker zijn voor extremistische bewegingen die kleine raketjes gooien of zelfmoordaanslagen plegen dan de bevolking die hen verkozen heeft te bombarderen. Daarnaast zijn er interne politieke beweegredenen. Tipiz Livni wil graag premier worden na de verkiezingen die in februari vervroegd gehouden worden omdat huidig premier Olmert in opspraak is gekomen vanwege een corruptieschandaal. Toen dit schandaal uitkwam, kreeg Livni reeds de kans om een nieuwe regering te vormen waarin zij premier zou worden, maar deze poging mislukte. Met dit offensief trachtte de regering conservatieve stemmen te halen. De verkiezingen resluteerden alsnog in een flinke ruk naar rechts, waarbij de Likudpartij zo goed als incontournable is geworden. Dat Tipiz Livni in de aanloop naar de verkiezingen nog enkele procenten heeft kunnen goedmaken, wordt toegeschreven aan het Gazaoffensief, maar heeft electoraal voor de regerende partijen weinig zoden aan de dijk gebracht. Een ander belangrijk feit is dat aan deze militaire actie een maandenlange planning vooraf is gegaan. We kunnen dus niet uitsluiten dat de 'prikken' die Israël uitdeelde gedurende de laatste maanden als doel hadden een opheffing van het staakt-het-vuren uit te lokken aan de kant van de Palestijnen. Dat aan dit conflict een minutieuze planning is voorafgegaan en dat het zeker niet om een loutere vergelding van de bombardementen ging, valt op te maken uit het feit dat

Israël er geen doekjes om wond en bij het begin van de militaire actie meedeelde dat die minstens enkele weken zou duren en ze de Gazastrook hermetisch afsloten: een corridor van twee kilometer eromheen waar slechts sporadisch humanitaire hulp doorkomt (die ook niet veilig is voor Israëlische bombardementen) en zeker geen journalisten. Hierdoor trachtte Israël de controle te bewaren over hun imago; dit mislukte echter, want Israël heeft zware imagoschade geleden tijdens deze oorlog. Zo sloot Venezuela zijn ambassade, knipte Turkije openlijk en ostentatief de vriendschapsbanden door, bekritiseerde Saudi-Arabië Israël scherp in de Washington Post en kwamen op vele plaatsen duizenden mensen op straat om tegen deze oorlog te betogen.

Israël, de steeds onnuttigere koningin in het schaakspel van het Midden-Oosten

Het uitzichtloze aspect van de huidige situatie ligt hem in het feit dat of Hamas nu een perverse strijd voert of niet, de bal niet in hun kamp ligt, ze niet bij machte zijn een uitweg uit dit conflict te creëren. Ze zouden zich natuurlijk een pak constructiever kunnen opstellen en een onbevlekt moreel blazoën als troef kunnen uitspelen, maar zelfs indien ze dit zouden doen is het zeer onwaarschijnlijk dat Israël over de brug zou komen met substantiële toegevingen in vredesonderhandelingen. Dit is geen legitimering van de strategie van Hamas, maar we kunnen wel vaststellen dat na elke stoot die Israël de Palestijnse beweging toebreacht dit nooit een stap richting vrede was, maar resulteerde in een radicalisering en een stijging van de politieke wil om zich tegen de politiek van Israël ten opzichte van de Palestijnen of tegen Israël zelf te verzetten. De 70.000 mensen die zich in Iran kandidaat stelden om zelfmoordaanslagen te plegen tegen

Israël illustreren dit. Hoe meer Israël zijn militaire machtspositie uitspeelt, hoe diffuser, moeilijker te vatten (letterlijk en figuurlijk) en ondergrondser het protest wordt. Meer algemeen zijn er drie gebeurtenissen die zich op het einde van de jaren '70 voordeden die nog steeds grotendeels het Midden-Oosten beheersen: De overwinning van de conservatieve Likudpartij in Israël in '77, de Iraanse revolutie in '79 en de opmars van de Islamitische bewegingen in de Arabische landen (onder meer veroorzaakt door de negatieve gevolgen van de sterke stijging van olie-inkomsten, zoals inflatie, corruptie en een toegenomen sociaal-economische ongelijkheid) Deze drie bewegingen bevinden zich in een dodendans met elkaar. (Rami G. Khouri, "A symbiotic death dance", www.agenceglobal.com)

De sleutel voor de oplossing voor deze impasse ligt niet in het Midden-Oosten, maar in de V.S. en in mindere mate in Europa. Het zijn de V.S. die na bijna dertig jaar sancties onderhandelingen kunnen aanvatten met Iran en Israël aan de onderhandelingstafel kunnen dwingen. Een onwil om van de militaire logica af te stappen die het verzet alleen maar ondergrondser maakt en radicaliseert is dus een onwil om een duurzame oplossing

voor dit conflict te vinden. Obama voert een voorzigtigere koers dan Bush, maar van concrete doorbraken is er tot nu toe geen sprake. Een belangrijk obstakel hierbij is de zeer invloedrijke Israëlische lobby in de V.S. die erover waakt dat de V.S. zijn pro-Israëlische koers bewaart. Toen John Mearsheimer, een doorwinterde realist in het domein van de internationale betrekkingen en dus niet meteen een vredesduif, en Steve Walt in 2006 het artikel "The Israël Lobby and U.S. Policy" publiceerden, waarin ze stelden dat het niet langer in het belang van de V.S. was om het huidige Israël te steunen, veroorzaakte dit een golf van woede en protest in de Amerikaanse publieke opinie. Later maakte de Nederlandse vrijzinnige omroep een documentaire hierover waarin ex-regeringsadviseurs de auteurs gelijk gaven, maar zeiden dat het politieke zelfmoord is om in de V.S. van de pro-Israëlische koers af te wijken. Nu lijkt het erop dat de Gaza-oorlog ook in de publieke opinie van de V.S. enkele openingen gecreëerd heeft: De pro-Israëlische lobby heeft nog steeds de kracht om een politieke carrière te kraken of te maken, maar in het mainstream maatschappelijk debat beginnen er hier en daar stemmen van verzet tegen het opreden van Israël op te duiken, iets wat enkele jaren geleden

ondenkbaar was. Een veel fundamenteeler probleem is echter dat al deze conflicten en het nauwe kader waarbinnen er in de media en internationale gemeenschap over gediscussieerd wordt, niet raken aan de grootste voedingsbodem voor conflicten: dat de "democratie" van het Midden-Oosten, Israël een apartheidsstaat is waar Arabieren tweederangsburgers zijn. Alleen wanneer dit besproken kan worden zullen de andere partijen in het conflict ook gedwongen worden zich inclusiever op te stellen.

Dit is de ware uitzichtloosheid van de situatie: de vaststelling dat diegenen die bij machte zijn het conflict in een vreedzamere richting te sturen geen stappen in deze richting zetten. Natuurlijk zeggen ze dat ze dat wel doen en dat het door de niet-constructieve houding van de andere partij noodzakelijk is hard op te treden. Maar dat is op zijn zachtst gezegd een kortzichtige houding. En dat is de kern van de zaak: de personen die zich op posities bevinden waarin ze over het gewicht beschikken om een oplossing te creëren voor dit conflict denken meer aan de korte termijn van de (her)verkiezing als de lange termijn van de duurzame oplossing van de vrede.

Frank Vanaerschot

STADSPÖËZIE // mara

when I'm in the city
I don't feel like I always have to look over my shoulder
it's possible to just wander around
anonymously and unknown
every day is different
different faces, different situations
and that's fine
a bit adventurous sometimes
I'm a bit nervous when it's dark
but in the end everything is fine
not the case when I'm outside the city
in a village everyday is the same
the same closed faces most of the time
not adventurous, nothing exciting
It feels like living in a box
and I don't like boxes

AIESEC ?? QUE ??

INTERVIEWS BY DAISY VAN USSUM

Studentenvereniging AIESEC - los van het feit dat de naam extreem moeilijk uit te spreken valt - doet deze naam bij u wellicht niet veel rinkelen. Logisch! AIESEC VUB werd pas in de zomer van 2007 opgericht. AIESEC is dan misschien niet even bekend als pakweg VRG of Solvay, toch hebben zij het afgelopen jaar niet stil gezeten. Maar, onbekend maakt nog steeds onbemind, en dus ging De Moeial voor u een kijkje nemen achter de schermen. AIESEC: wie zijn ze, wat doen ze, wat drijft hen? De Moeial voelde een paar leden aan de tand over vier vooroordelen, zonder in Jambers-journalistiek te vervallen weliswaar...

"AIESEC is alleen voor economie-studenten"

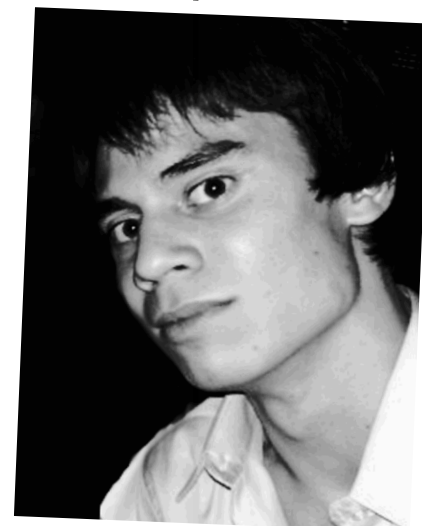
Bianca, lid sinds februari 2009 - werkt in: het salesteam en HR

"AIESEC draait voor mij in de eerste plaats rond zelfontplooiing, en dat is sowieso iets waar elke student iets aan heeft. Wat je leert heeft niet noodzakelijk direct met economie te maken, er zijn zoveel verschillende dingen te doen binnen ons comité. Enerzijds zit ik als psychologiestudente in het salesteam, inderdaad eerder economisch, maar anderzijds werk ik ook mee binnen Talent Management, waar ik de kennis van mijn studie dan weer perfect kan en moet toepassen voor het opvolgen van de verschillende leden. Binnen ons comité vind je qua studierichtingen alles van rechten en geschiedenis tot communicatiewetenschappen en ICT. Handelsingenieurs ook, ja, maar die zijn zeker niet in de meerderheid."

"AIESEC draait enkel om exchange"

Vinh, lid sinds december 2008 - werkt in: het exchange-team

"Exchange is inderdaad een belangrijke pijler binnen AIESEC, maar zeker niet de enige. Zo'n stage in het buitenland is iets waar je naartoe kunt werken, een keuze die je kan maken, maar het is niet noodzakelijk. Je kan perfect deel uitmaken van AIESEC zelf, door te werken in een team. We werken heel hard aan verschillende projecten, zoals Brussels Skill Trainings of Bottom Up!, en binnen zo'n project kan je heel uiteenlopende dingen doen. Je leert niet alleen samen te werken met andere karakters, maar bijvoorbeeld ook met bedrijven om te gaan of een communicatiestrategie op te stellen. Exchange blijft dus een belangrijke activiteit binnen AIESEC, een dienst die wij aanbieden aan studenten, maar het is maar één facet."

"AIESEC'ers spreken Engels om belangrijker te lijken"

Nathalie, lid sinds 2007 – werkt aan: het Caucasus project

"Engels is gewoon een gemakkelijke voertaal, zeker binnen het internationale AIESEC-netwerk werkt het overbruggend. Het maakt AIESEC toegankelijker: in plaats van belemmerend of pretentief te zijn creëert het een gemeenschappelijke factor die communicatie zoveel gemakkelijker maakt. In het begin spraken wij in ons comité nog redelijk veel Nederlands, maar momenteel zijn niet alle leden Nederlandstalig. In je eigen taaltje spreken zou dan discriminerend zijn. Anderzijds mag het wel niet afschrikken. Niemand die je beoordeelt als je Engels nog niet zo vloeiend is. De eerste stap lijkt misschien scary, maar eens die gezet is vormt het een goede gelegenheid om je Engels te oefenen."

"All work and no play make AIESEC a very dull organization"

Ismaël, lid sinds oktober 2008 – werkt aan: de AIESEC Party

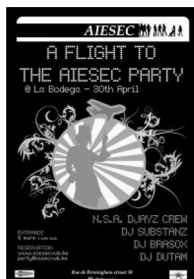
(lacht) "Could not be further from the truth. AIESEC vindt echt perfect het evenwicht tussen werken en plezier. We proberen inderdaad constructief en proactief te zijn, maar bij al wat we organiseren vinden we wel een mogelijkheid om er een feest aan te koppelen. Intern gaan we vaak uit of gewoon op café, om samen te zijn en over iets anders te praten dan enkel AIESEC. We zijn ook vrienden hè. Na elk afgerond project wordt er gevierd en ook op de nationale en internationale conferenties is het elke avond groot feest. Het beste voorbeeld is misschien nog de organisatie van onze AIESEC Party, waarmee we onze kalender zullen afsluiten. Het wordt echt een grote party in La Bodega, met mensen vanuit heel België en ver daarbuiten."

Waarom dan wél kiezen voor AIESEC?

Mikey, lid in Zweden sinds 2006 – werkt: tijdelijk met het salesteam van AIESEC VUB

"Een belangrijke beweegreden voor mij persoonlijk was het unieke mondiale netwerk. Niet alleen ontmoet je een heleboel gedreven mensen om kennis mee uit te wisselen, je maakt ook tientallen, zelfs honderden, nieuwe vrienden en je leert andere culturen begrijpen. Daarnaast is AIESEC het ideale platform om persoonlijke en professionele vaardigheden te ontwikkelen; nieuwe vaardigheden die onontbeerlijk zijn in onze moderne multiculturele samenleving. Als klap op de vuurpijl kan je deze factoren samenbrengen door een stage te doen in één van de 107 landen in ons netwerk, tijdens de zomer of na je studies. Al deze dingen maken dat AIESEC unieke verschilpunten heeft met andere organisaties. Iedereen die zijn of haar competenties wil ontdekken en ontwikkelen, kan een plaatsje vinden binnen AIESEC."

AIESEC activities to keep an eye on:

Caucasus Cultural Night – 29 april @ GallerY,

AIESEC Party – 30 april @ La Bodega

Meer weten: www.aiesecvub.be

A black and white photograph of Stan Getz playing a saxophone. He is wearing a light-colored shirt and a dark tie. The image is partially obscured by a semi-transparent grey box containing the title text. The background is white with black geometric lines.

'n Stan Getz voor elke gelegenheid

Twee februari 1927, Stanley Gayetsky ziet het daglicht. Later zou hij bekend worden als Stan Getz. Zijn ouders waren Oekraïense Joden, gevlucht voor de pogroms in 1904. Zijn kamervullende, vloeiende, onzuivere saxofoonklank werd door de rest benijd. En met reden. Zelf vertelde hij dat hij nooit op een bepaald soort klank had geoefend, maar dat zijn sterkte nog stamt uit de tijd dat ze in de Bronx woonden. Telkens als de burens klaagden, zou zijn moeder geroepen hebben: "Play louder, Stanley, play louder!"

Christ! Stan, seventy bucks a week! I can't make that in two weeks. And I haven't had a job in a month anyway.

Op school ging het vlot, dat moest van de mama. Stan probeerde verschillende instrumenten, zijn

vader kocht hem eerst een klarinet, maar de jonge Getz wou een saxofoon, een tenor. Al gauw speelde hij acht uur per dag – per dag! Verschillende kleine orkesten vroegen hem, maar zijn professionele carrière begon bij Jack Teagarden in 1943, een niet-onbekende naam in de big band-wereld. Als benjamin in de band werd hij door iedereen geapprecieerd, en werd hij in het artiestenbestaan ingewijd. Dankzij zijn bijzondere klank en talent (hij had een muzikaal olifantengeheugen) wist hij gemakkelijk op te klimmen en meer te verdienen dan zijn ouders tezamen. Toen hij school verliet was hij bang voor de reactie van zijn ouders, bovenstaand citaat bewijst de eerlijkheid van zijn vader. Benny Goodman, Woody Herman, ze wilden hem allemaal. Bij die laatste maakte zijn solo op "Early Autumn" indruk. Hij zat tevens in een succesvol sax-kwartet, met onder andere Zoot Sims, die hij later "a nice bunch of guys"

zou noemen, omwille van hun grillige karakter – en heroïnegebruik.

In de jaren '50 werd hij een van de symbolen van de Cool Jazz. Gedaan met die nerveuze swing en die chaotische bebop. Hij reisde de wereld af, overall werd hij als een held onthaald. Een tip voor de echte Cassanova: "West Coast Jazz" van onze Stan is de juiste keuze voor het einde van een date met een mooi glas wijn. Indien u geen succes heeft, dan ... nee, dat kan niet. Rustig, muzikaal foutloos en met zijn ruige klank weet hij een heerlijk stukje sfeer te scheppen. Zijn improvisaties vloeien als wijn in het glas van uw date. In deze periode werkt hij samen met de grootsten: Dizzy Gillespie, Roy Haynes, Oscar Peterson, Chet Baker, Gerry Mulligan, Charlie Parker, zelfs Sonny Rollins en John Coltrane (samen met hem de grootste tenorsaxofonisten). Het waren allemaal bijzondere musici, en samen met Getz gaf dit chemie. Aan het einde van de jaren '50 – onverslaanbaar in de beruchte Down Beat-polls – woonde hij een tijd in Denemarken, maar zijn collega's in de VS waren met nieuwe zaken bezig, Getz geraakte achterop. Coltrane wist de nummer één te worden. De modal jazz van Miles Davis bracht nieuwe ideeën op de jazz-scène.

I just wanted to play music.

Laten we even een sprong in de tijd maken. Het beste moest voor Stan nog komen: de sixties. Jazz was intussen meer en meer "underground" geworden, het was geen popmuziek zoals het dat was geweest in de jaren '30 en '40. Alleen echte jazz cats luisterden er nog naar, de hoogdagen waren voorbij. Niet op muzikaal vlak, want het was een bruisende periode voor de jazz. Getz probeerde nog enkele combo's samen

te stellen aan het einde van de jaren '50, maar die werden nauwelijks opgemerkt. Dit tot hij met Charlie Byrd, gitarist, Bossa Nova begon te spelen. Een mengeling tussen jazz en Braziliaanse muziek. Eerlijkheidshalve moet ik toegeven dat woorden mij tekort schieten om deze zalige muziek te beschrijven – of mijn woordenschat is gewoon gebrekkig. Uw vader heeft wellicht zijn eerste liefde op "The girl from Ipanema" gekust. Stan Getz bracht jazz weer onder de mensen, dit, in 1962. "Te commercieel" verwijtten sommige critici hem. Hij vond het gewoon mooie muziek.

"Getz plays Jobim: the girl from Ipanema" is de meest geschikte plaat om van een caipirinha te genieten op het strand. En O wat is ze mooi, dat meisje van Ipanema. De Moeial geeft u hier een reuzentip. Bij het horen van deze tunes glijden kleren als het ware vanzelf af. Antonio Carlos Jobim was zowat de bekendste Bossa Nova componist, als muzikant was hij sierlijk op de gitaar en eenvoudig op de piano. Zijn deuntjes worden nog dagelijks gedraaid en door fans gretig beluisterd. Voor verschillende liedjes uit deze periode won hij, al dan niet met Stan Getz, grammies. Dit waren de laatste jazznummers die de top 10 gemakkelijk binnendrongen, en dat tegen de Rolling Stones, de Beatles en de Beach Boys. Getz liet Bossa Nova nooit echt los. Hij speelde met Luiz Bonfá, Gary Burton, Cal Tjader,

João en Astrud Gilberto. De verschillende albums zijn stuk voor stuk het beluisteren waard. De Down Beat-polls glunderden weer met zijn naam.

I listen to that record and feel proud.

We zijn terug in 1961. De dag dat het album "Focus" werd afgerond speelde Getz in een bar die haar deuren heropende, samen met Sonny Rollins, die andere saxofoon-kolos. Na zijn tweejarige afwezigheid op de jazz-scène had Rollins een volledig nieuwe stijl ontwikkeld. Getz verloor de imaginaire battle, niemand luisterde naar hem, Sonny Rollins was terug. Maar Getz had juist een van zijn beste platen afgerond. Focus is een geweldig experiment, Third Stream Jazz. Niet gemakkelijk te omschrijven, iets tussen jazz en klassiek. In de praktijk ging het er zo aan toe: een heel orkest en Getz. Niets nieuws hoor, Charlie Parker was de eerste die dit probeerde, maar dat was jazz met een klassiek orkest. Focus is een uniek album in alle betekenissen van het woord – 'uniek', niet 'album', dat zou immers geen steek houden.

Een klassiek componist, Eddie Sauter, schreef enkele stukken en de afspraak was dat Getz over de muziek heen zou improviseren. Magistraal. Er is enige controverse over de manier van opnemen, maar dat neemt niets van de sublimiteit weg. Afwisselend wild en agressief interageert hij met de strijkers en harpen, die tokkelend, strijkend of staccato, hun eigen ding doen. Dit album is een must, het gezang van Getz op z'n best, de natste saxofoonklank ooit. Bij een heerlijk koel bruin bier komt dit album het best tot z'n recht. Dit

album kreeg echter niet de aandacht die het verdiende, het experiment werd zwaar onderschat door critici. Zijn eigen "Girl from Ipanema" blies het weg in de hitlijsten. Andere geweldige platen van het combo Getz-orkest zijn "Reflections", "What the world needs now", zacht, dromerig, wonderbaarlijk, om te gaan slapen.

Stan, you know what we do, we color this world. If we weren't around, people like us, the world would be all gray'. - Nate Oliveira

Doorheen de jaren '60 en '70 was Getz een graag geziene gast op het Witte huis. In Australië en India lieten meisjes het bewustzijn, mensen bleven urenlang voor hem aanschuiven en in Zuid-Afrika eiste hij om voor gemengd publiek te spelen - en dat onder het apartheidsregime. Hij speelde met de grootsten, niet zo lang geleden was een van zijn concerten nog te zien op BBC4. Een muzikant als Getz gaf niet alleen kleur aan de wereld maar hij durfde ook al eens een straffe stoot uit te halen. Op een zatte avond in November op een van zijn vele wereldreizen wedde hij met z'n vrienden dat hij de Thames kon overzwemmen. Lachend liepen ze tot de oevers, de inzet werd hoger en hoger. Getz sprong in het water, geschrokken als ze waren liepen zijn vrienden naar een politieagent die toevallig in de buurt was.

Blijkbaar geloofde deze de twee dronken Amerikanen niet, dus namen ze een taxi naar de dichtste brug - ze zaten ergens op het platteland. Doorweekt vroeg Getz: "what took you guys so long?"

De jaren '70 brachten nieuwe fusions. Samen met Chick Corea en Stanley Clarke zocht hij nieuwe oorden op, elektrische en funk jazz waren de ruimere horizonten. Nerveus, experimenteel en helemaal met zijn tijd mee waren deze samenwerkingen zeker. Andere artiesten bleven in hun stijl steken, maar net zoals Miles Davis toonde Getz zich flexibel in zijn doen, zij het niet met hetzelfde succes als Miles. "La fiesta" was zeker een bewonderenswaardig nummer van deze periode. Misschien een aanrader bij afwezigheid van beter.

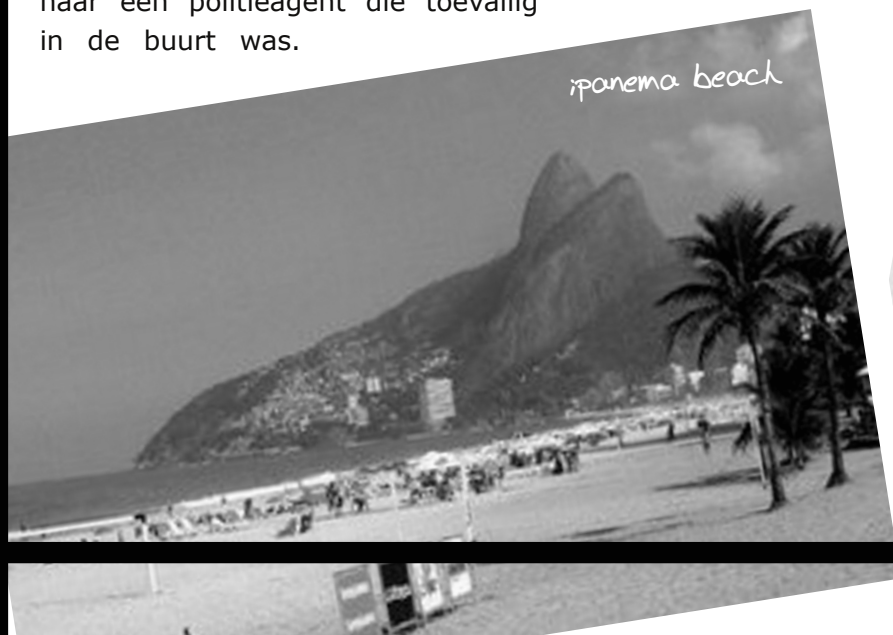
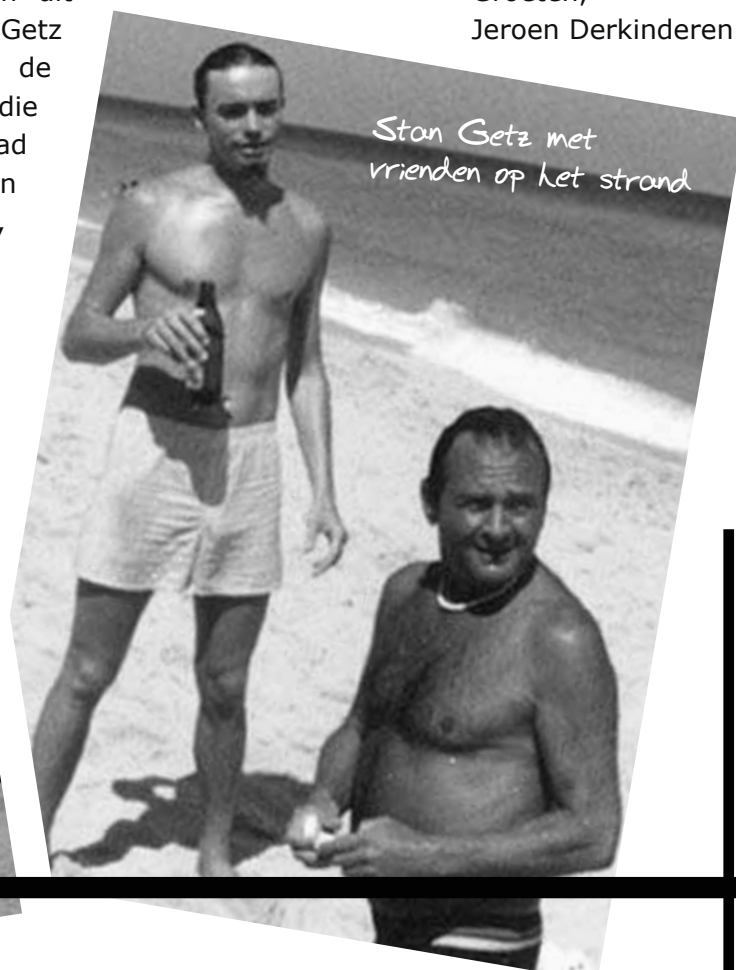
It's nice to see how normal people live. This is my chance to stay sober.

In de 80ies, keerde Getz terug na zijn lange omzwervingen naar zijn roots: Bossa's en Ballades. Eindelijk clean, na jaren in en uit detox en de AA. San Getz had eindelijk de sereniteit gevonden die hij nodig had. Hij had niets van zijn genialiteit verloren, zijn zinnen bleven even sober

en technisch correct. Zijn klank stond er nog steeds. Een van zijn laatste albums, "Bossas and Ballads. The lost sessions", geeft de essentie weer. Samen met zijn muzikale wederhelft, Kenny Barron, blaast Getz als oude man nog een laatste keer subliem op zijn 'horn'. Op deze schijf valt enige vermoeidheid terug te vinden, Getz was zwaar ziek. Op 6 juni 1991 zag hij nog een laatste keer de zon opkomen in Malibu, California.

Steeds origineel in zijn fraseringen, zijn klank behoudend, rustig kabbelend, ruw, verrassend bij momenten en gewoon schoon. Stan moest het nooit hebben van technisch onmogelijke huzarenstukjes, hoewel hij dat wel kon. Getz smeedt wel al eens met korte, sneller-dan-zijn-schaduw-improvisatie, maar hier mee uitpakken zoals de rest dat deed, nooit. "Bossas and Ballads" is voor die bijzondere momenten, om het op z'n Toots te zeggen: "I feel best in that little space between a smile and a tear."

Groeten,
Jeroen Derkinderen

BIFFF 2009

BRUSSELS INTERNATIONAL FANTASTIC FILM FESTIVAL

BIFFF (voluit Brussels International Fantastic Film Festival) is ondertussen aan zijn 27ste editie toe. Misschien niet zo gekend bij het grote publiek maar onder cinefielen al langer een verplichte afspraak op de filmkalender. Van negen tot eenentwintig april was het weer van dat! Twee weken lang is Tour&Taxis de uitvalsbasis voor de Belgische cinefiel. BIFFF programmeerde dit jaar zo'n 150 films. Ook de fantastische kortfilm wordt niet vergeten. Daarbovenop

komt elke aan het fantasy/SF-genre gerelateerde kunstvorm uitgebreid aan bod: schilder- en beeldhouwkunst, literatuur, muziekvideos, schminken, bodypainting, mode, videogames en theater. Kers op de taart is het traditionele Vampierenbal. Dit jaar zakte ook De Moeial af naar het festival en genoot met volle teugen... Wat we zagen en belangrijker wat we er van vonden kan je op volgende drie pagina's lezen...

THE CHASER

The Chaser vertelt het verhaal van Jung-ho, een ex-agent maar tegenwoordig pooier. Jung-ho is kwaad. De laatste dagen blijken zijn meisjes één voor één te verdwijnen, en dit terwijl ze allemaal nog een schuld bij hem open hadden staan. Wanneer Jung-ho een telefoontje van een klant krijgt stuurt hij Min-jin, een van zijn laatste overgebleven meisjes. Jung-ho realiseert zich echter snel dat het telefoonnummer hetzelfde is als de klant waar hij eerder een van zijn verdwenen meisjes naar toe had gestuurd. Hij vermoedt dat iemand zijn vrouwen pikt, en doorverkoopt. Jung-ho gaat op onderzoek uit en komt oog in oog te staan met een gevaarlijke psychopaat.

The Chaser is het bloedstollende langspeelfilm debuut van de Koreaanse cineast Na Hong-Jin. De film viel eerder al in de prijzen en dat is meer dan begrijpelijk. Na Hong-Jin mengt alle elementen van de klassieke thriller op een onconventionele en frisse manier tot een spannende cocktail van bruto fysiek geweld en knappe karakter opbouw. Ook op het BIFFF viel de film in de prijzen. *The Chaser* ging met het goud lopen in de categorie "beste thrillerfilm"... Ook Warner Bros is het succes niet ontgaan en belooft prompt een Amerikaanse re-make... In tussentijd blijft *The Chaser* wel een echte aanrader!

DØD SNØ

Død Snø blijft hondstrouw aan het teen-scream slasher genre: sluit een stel op seks beluste tieners op in een huis en laat ze dan als tien kleine negertjes één voor één verdwijnen... In dat opzicht is *Død Snø* een kleine teleurstelling... of toch net niet... Ook Tommy Wirkola (de regisseur van dienst) dropt een stel tieners in een huis (een sneeuwhut) maar in *Død Snø* moet dit eerder als een hommage aan het genre begrepen worden... *Død Snø* wordt op die manier een intelligente genrefilm die subtiel flirt met de parodie, maar je mag ook niet vergeten dat een dergelijke idiote set-up in een film met een flinterdun plot altijd werkt!

Inderdaad, *Død Snø* is een komedie. Het is niet onbelangrijk om dit in het achterhoofd te houden mocht je beslissen om de film ooit eens te huren. Aan de andere kant is *Død Snø* ook een esthetisch onverantwoorde splatter film, van de ouwe school (geen *Hostel* of *Saw* crap...). Het splattert langs alle kanten, genoeg om de autobahn van Brussel naar Oslo met liters bloed en bijhorende ingewanden te plaveien. Ik haat de typische Hollywood omschrijvingen in de zin van "*Die Hard* meets *Star Trek*" (alhoewel ik een dergelijke combinatie, mocht ze bestaan zeker zou appreciëren), maar de realiteit is dat *Død Snø* vrolijk films als *Evil Dead 1&2*, *Dead Alive*, *Surf Nazis Must Die* en zelf *Pirates of the Caribbean* plundert. *Død Snø* zit vol met overduidelijke referenties naar deze klassiekers... een van de personages draagt zelfs een *Dead Alive* t-shirt tijdens de eerste zombie aanval!

Verwacht dus niet te veel van het verhaal... Laten we eerlijk zijn: Diepgevroren Nazis keren terug uit de dood en nemen wraak (?) op een groepje geneeskunde studenten op skivakantie (waarvan er eentje zelfs last heeft van Haemophobia)... Het verhaal achter *Død Snø* is zo slecht dat de film goed wordt en Wirkola kennende was dit ook een bewuste taktiek. Wirkola maakte eerder al indruk met *Kill Buljo*, een low budget parodie op Quentin Tarantino's tweedelige meesterwerk dat meteen een instant cult klassieker bleek te zijn. Voor het verhaal ben je dus bij Wirkola aan het verkeerde adres. Echter de film staat als een huis en dat is vooral te wijten aan de betoverende cinematografie. Het splatterende bloed (of was het frambozencoulis) komt prachtig tot zijn recht tegen het ijzige, met sneeuw bedekte pittoreske landschap. *Død Snø* heeft met momenten veel weg van een soort Xtreme sports Red Bull documentaire op speed maar dan met zombies...

Ook de muziek zit steen goed. Dat bewijst Wirkola al in de eerste minuut. De hele scène wordt op een hoger niveau getild door de beelden te monteren op een streepje Noorse klassieke muziek (*In der Halle des Bergkönigs* - Edvard Grieg). Ook de apotheose, die goed een kwartier voor het einde aanzet, komt extra tot zijn recht dankzij de heerlijke noot loeiharde Noorse heavy metal!

Een aanrader... te consumeren met smørrebrød en nacho kaas-saus!

SLEEP DEALER

Sleep Dealer is een van de weinige echte Science Fiction films die dit jaar op BIFFF geprogrammeerd stond. Bovendien is *Sleep Dealer* ook het regiedebuut van de Amerikaanse filmmaker Alex Rivera. Het is niet iedereen gegeven om een science fiction film te draaien met een indie film budget maar Alex Rivera probeert het toch... en faalt... de film kreunt en bezwijkt uiteindelijk onder een gebrek aan ervaring, onder een gebrek aan cinematografische know-how. Het probleem zit hem niet in de goedkope CGI effecten (een "noodzakelijkheid" binnen het beperkte budget, alhoewel, Shane Carruth toonde in *Primer* dat het ook anders kan) maar in het verhaal. Rivera probeert een vrij complexe familiesaga te vertellen maar verliest onderweg het overzicht. De film verdrinkt in de halve en onafgewerkte plotlijnen en dan moet je weten dat Rivera slechts drie karakters opvoert...

Spijtig, want in *Sleep Dealer* zitten nochtans een heleboel frisse en intelligente ideeën. Zo plaatst Rivera de film in de sloppenwijken van de grensstad Tijuana. Uniek, want zo goed als alle science fiction films spelen zich af in grootsteden als Londen, Los Angeles of New York. In het science fiction genre wordt de derde wereld gemakshalve vergeten. Juist door de film te situeren in deze derde wereld geeft Rivera het genre een nooit geziene

politieke relevantie. In een niet zo verre toekomst scheidt een ondoordringbare muur de Verenigde Staten van Mexico. De grens oversteken is niet langer een optie voor de talloze arme Mexicanen. Toch verrichten ze nog steeds het vuile werk... maar dan van op afstand. Samengepropt in hoogtechnologisch fabrieken en ingeplugd in een virtueel netwerk, bedienen ze de machines in de wolkenkrabbers bouwen of het gras afrijden voor de rijke Amerikaan. Rivera tast ook de invloed van netwerktechnologie op menselijke relaties af. In *The Matrix* vlucht Cypher weg van de realiteit, in *Sleep Dealer* smachten de hoofdpersonages naar de realiteit. Wie dagen ingeplugd zit in een virtueel netwerk, verliest zijn voeling met de realiteit en gaat op zoek naar die kleine tastbare dingen die betekenis geven aan het bestaan.

Dat de film op het Sundance film festival bekroont werd met de prijs voor het beste scenario is volstrekt onbegrijpelijk. Het verhaal hangt met haken en ogen aan elkaar en Rivera struikelt over zijn eigen ambities. Toch wil dit niet zeggen dat *Sleep Dealer* niet te bekijken valt... een aanrader is het zeker niet, maar op blauwe maandag wanneer je niets beter te doen hebt is *Sleep Dealer* wel een mooie film die het vooral van zijn originele thematiek moet hebben.

KENNETHBOS IS BOOS

AFLEVERING 4 : ATHEISTISCH ACTUEEL

Liefste lezers,

De lente is in het land, de vogeltjes zingen en de bomen wiegen in de eerste lentebries, vergezeld door een zon die een aloude wet van het studentenleven openbaardt: de bevolking van een universiteitsaula is omgekeerd evenredig met de temperatuur en hoeveelheid zonlicht.

Als u vreest dat dit alles mij zou veroordelen tot het schrijven van een 'kennetbos is hoogst vrolijk', vergist u zich -uiteraard-schromelijk. Laten we maar beginnen met wat kommer en kwel op de gronden van onze Alma Mater, letterlijk. Met het ontwaken van de zon zijn blijkbaar ook de zwijnen opgestaan. Ik heb het dan natuurlijk over de VUB-student, die erin slaagt om letterlijk omsingeld te zijn door 4 vuilnisbakken binnen een radius van 20 meter en tóch beslist om het heuveltje op de campus te herleiden tot vuilnisbelt. Uw dienaar is uiteraard niet vies van "studentikoze" vetzakkerij,

maar heeft tenminste de beleefdheid om zijn afvaloverlast te beperken tot eigen kot en keuken.

Ten tweede waren er recent, zoals u allemaal gemerkt hebt, studentenverkiezingen. Zoals we ook allemaal weten is de moderne (apolitieke, niet meer vanzelfsprekend linkse) student volstrekt ongeïntresseerd in dit soort futiliteiten, wat zich dan ook uitte in volgend geweldig bericht:

"Voor de Studentenraad van de VUB bedraagt de participatiegraad 24,97% wat neerkomt op een tekort van 2 stemmen." (de resultaten werden wegens het geringe tekort wel als geldig aanvaard)

Maar laten we voorzichtig zijn met de blaam hiervoor volledig bij de ongeëngageerde studenten te leggen, als de VUB zelf hier ook een zekere gedeelde schuld draagt. Deze instelling, die uiteraard enorm begaan is met studentenparticipatie - en nochtans elk jaar een lichter computerwetenschappers de arbeidsmarkt instuurt - slaagt er niet in (of is niet geïntresseerd in)

een werkende website te voorzien voor het stemproces. In de plaats van een normaal werkende website werden studenten die wél wouden participeren geconfronteerd met een onding dat allerhande obscure meldingen maakte over veiligheidscertificaten en waarvoor na elke stemming opnieuw ingelogd moest worden. Dat de VUB wel eens een steek laat vallen qua internetgebeuren is al eerder aangeklaagd in deze column, als het dan nog eens in de weg staat van een vlotte studentenverkiezing ruikt het naar onverschilligheid of zelfs moedwillige tegenwerking vanuit gebouw M.

De wijde(re) wereld dan maar. Atheïstisch Actueel is de ondertitel. Ik verwijst uiteraard naar het blad 'Joods Actueel', dat onder deskundige leiding van Michael Freilich zich met graagte opwerpt als stem van de Belgische Joden (en men zou de indruk krijgen de staat Israël), en erg verontwaardigd is, veroorzaakt door (vermeende) alom aanwezige anti-semitische

uitspattingen. Begrijp me niet verkeerd, er is natuurlijk niets mis met een Joods nederlandstalig blad. Maar, en hier knelt het keppeltje, dit blad verkondigt naast deze missie ook een uitgesproken zionistisch, eenzijdig pro-Israëlitisch standpunt. Zo zien we onder het tabblad "israel" op de website van het blad een lofrede voor de Israeli "Defence" Forces, waarom Jimmy Carter een anti-semiet is en hoe Hamas een Imam uit Ramallah doodgefolterd heeft, afgewisseld met aanvallen naar mensenrechtenorganisaties omdat ze niet de "juiste" mensen uitnodigen naar debatten over oorlogsmisdaden in de recente uitstap van het Israëlisch leger in de Gaza-strook. Dit alles gekruid met enkele fait-divers over de glorie van de staat. Maar, alhoewel het blad elke drie zinnen blijkt te herhalen dat "kritiek op de Israëlische staat geen enkel probleem is", is er geen enkele link te vinden naar het recent verschenen rapport van mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch: "Rain of Fire: Israel's Unlawful Use of White Phosphorus in Gaza" te vinden, een 71 bladzijden tellend rapport over het misbruik van witte fosfor als wapen door het IDF, wat neerkomt op oorlogsmisdaden. (Het volledige artikel is te lezen op www.hrw.org, met beklemmende ooggetuigenverklaringen van de aanvallen op ondermeer het Al-Quds hospitaal en de VN-school) Als legitieme kritiek op de staat Israël geen probleem zou zijn, en die staat zich volgens Joods Actueel aan iets fundamenteel als "oorlogswetten" moet houden is dit gebrek aan berichtgeving duidelijk een vergetelheid van de redactie, dat spreekt.

Maar, de eerlijkheid - en de wetenschap dat ook een kapotte klok twee keer per dag juist staat- gebiedt mij om de redactie van het blad alvast op één punt krediet te geven. Als in de media constant verwezen wordt naar 'de joden zijn weer boos'

stigmatiseert dit alle leden van de Joodse gemeenschap, ook diegenen die bovenstaande standpunten allerminst delen, nemen we maar de Unie van Progressieve Joden van België als voorbeeld, die betoogden tegen de Israëlische wandaden in de Gaza-strook en systematisch de Israëlische houding tegenover de Palestijnen aanklagen.

Van oorlogsmisdadigers in het Midden-Oosten naar Belgische politiek, een stap die voor minister van Oorlog De Crem naar alle verwachting nog niet vanzelfsprekend genoeg is, maar we zetten ze toch. En nu we het toch hebben over criminelen in de federale regering: laten we het eens hebben over Annemie Turtelboom. Deze dame heeft recent enkele volstrekt willekeurig en moeilijk te halen regularisatievoorwaarden opgesteld "om de meest schrijnende gevallen te regulariseren" en verwacht hiervoor schouderklopjes en felicitaties en begrijpt niet helemaal waarom die er maar niet komen. Rond dezelfde periode schreven enkele dokters, verpleegkundigen en psychologen van de VUB die de hongerstakende sans-papiers op onze campus medische bijstand verlenen een open brief aan mevrouw de minister, waarin zij een alarmkreet slaakten in verband met de gezondheid van de hongerstakers als ze hun actie verder zetten. Turtelboom hult zich in laffe stilte. Moet er echt een dode vallen voor deze dame de ernst van haar job inzien?

Gelukkig is er nog de SP.a, een socialistische partij, gefundeerd op idealen als solidariteit met de onderdrukten en verworpenen der aarde, trouw de internationale aanheffend op congressen, die klaar staat om van deze wantoestanden het speerpunt te maken van volgende verkiezingen. Natuurlijk niet. De troepen van Gennez proberen dit onderwerp met man en macht te vermijden, uit vrees om

met extreem-linkse gedachten zoals "internationale solidariteit" en "menselijke waardigheid" geassocieerd te worden. Mevrouw Gennez, schaam u.

Eugene V. Debs, Amerikaans socialist en presidentieel kandidaat rond de vorige eeuwwisseling zag het verraad van deze slag "socialisten" tegenover immigranten ook en had er bijna exact een eeuw geleden het volgende over te zeggen: "If Socialism does not stand staunchly, unflinchingly, and uncompromisingly for the working class and for the exploited and oppressed masses of all lands, then it stands for none and its claim is a false pretense and its profession a delusion and a snare." Misschien was die naamsverandering nog niet zo'n gek idee.

Als afsluiter van deze laatste kennethbos van het academiejaar nog enkele lange-termijnvoorspellingen. Op 7 Juni aanstaande winnen de tjeven alweer een verkiezing, het electoraat geeft zijn vertrouwen aan een volgende ruk naar rechts in de vorm van brulboei Dedecker, waarna deze "partij" door de mand valt als de Belgische nationale voetbalploeg, SP.a krijgt wat ze verdient en Groen! veel minder. In de hoop dat mijn voorspellingen genant fout zullen blijken wens ik u dan maar goede examens toe.

De uwe zonder compromissen
Kenneth Pontzeele

Achtergrondinformatie:

Rain of Fire: Israel's Unlawful Use of White Phosphorus in Gaza:

<http://www.hrw.org/en/reports/2009/03/25/rain-fire>

De Unie van Progressieve Joden van België:

<http://www.upjb.be/nl/presentation.htm>

Eugene V. Debs: A letter from Debs on Immigration (1910):

<http://www.marxists.org/archive/debs/works/1910/immigration.htm>

HET TRAGISCHE

Sam Hunt, een grote gezonde Britse jongen, besloot op een dag de wereld te verbeteren. Daarom studeerde hij geneeskunde, zo kon hij mensen helpen, in een ontwikkelingsland. Daar moesten de dingen nog opgebouwd worden. Dat was het meest van al wat hij wilde, de wereld redden. Hij studeerde veel en werd slim.

In 1975 stapte Sam op een vliegtuig richting Atlanta, daar moest hij de nacht doorbrengen en op zijn vlucht wachten. Die vertrok de dag erna, richting hoofdstad van een Zuid-Amerikaans land. Daar kon hij bij een Engelsman blijven slapen, die ontving hem met open armen en thee. In de hoofdstad kon hij de verschillende Spaanse kerken bewonderen, die waren net zoals in Spanje, hij was er eens een keer op vakantie geweest. De straten van het centrum waren vuil en gingen op en af, de kasseien waren dezelfde waarmee de stad gebouwd werd na de doorkomst van een Spanjaard op een paard. Na enkele dagen moest hij vertrekken, naar het subtropisch regenwoud. Niet tropisch. Er werd een ziekenhuis gebouwd en hij kon er de lokale bevolking gaan helpen. Zij hadden immers niets. Geen geneesmiddelen, geen infrastructuur, geen kennis, geen niets.

De reis vond Sam al een ontwikkelingsland waardig. Eerst moest hij vijf uur op een ietwat verouderde bus overleven, een 'ejecutivo', een smakeloze businessman, had tegen hem gesproken over zijn succesvolle bedrijf, hij had hem uitgenodigd om eens een varken aan 't spit te eten. In het plaatsje waar Sam moest afstappen, een kruispunt met een andere weg, moest hij wachten op de volgende bus naar een andere bestemming. Het gehucht was niet groter dan drie huizen, die elk huis en eethuis waren en hun waar aan de hongerige passagiers van de voorbijrijdende bussen probeerden te verkopen. De vrouwen hadden 'empanada's', de kinderen verkochten snoep en de mannen baten de zaak uit. De vrouwen en kinderen stapten de bus op om die daar te verkopen. De mannen zaten met z'n drieën op een houten bankje met grote pinten geamuseerd naar de gringo te kijken. Sam stond op 3300 meter boven de zeespiegel, niets dan gelige graslanden rond hem en enkele aardappelvelden verderop. De wind waaide hard maar de zon was warm. De mensen hadden een gave huid, diepbruin.

DE VERHAAL

VAN SAM HUNT

Bang om zijn bezittingen te verliezen, maar ook hongerig, besloot hij na een half uur wachten om toch een voedselvergiftiging te wagen aan een van de eethuisjes. Zijn rugzak hield hij strak tegen zijn lichaam. Na wat gebrekkig Spaans kreeg hij een plastic zak met zijn maaltijd, die er twee uur later weer uit zou liggen. Och, het was nog geen pond. De plastic zak diende niet als verpakking ofzo, maar als bord. Ja, diep bord. Uiteindelijk kwam zijn bus. Die bracht hem naar een dorp, 2300 meter lager. De dikke wolken pakten zich boven het subtropisch regenwoud. Regen of niet, dat maakte niet zoveel uit, hij was al nat van het vocht in de lucht, de warmte en de inspanning van het dragen van zijn kleverige rugzak. Een jongen van veertien kwam op zijn veel te grote brommer voorbijgesneld. De empanada's waren bananen geworden. Roze bananen. De vrouwen waren wat dikker, er werd een roestige cumbia door de radio ontvangen. Als laatste transportmiddel moest hij een

camionette gebruiken, voor enkele munten werd hij een half uur over hobbelige wegen gebracht. Samen met drie dode kippen en twee varkens zat hij in de laadbak. Een varken kakte op zijn schoen. Er zaten nog twee andere jongens, zonder ook maar een woord te zeggen en zonder ook maar een keer oogcontact te verbreken waren zij zijn gezellige medepassagiers. Ze zeiden iets tegen elkaar. Een ervan zat op de rand van de laadbak. Dat was heel verboden in Engeland.

De verantwoordelijke van de NGO ontving hem met open armen en whiskey, 't thee-uurtje was al voorbij. Omdat het ziekenhuis – met geld van een NGO gebouwd – er nog niet stond, moest Sam in een tent slapen. Er werd ook een huis gebouwd voor de dokters. Na de eerste nacht werd hij wakker. Beter gezegd, hij had geen oog dicht gedaan. De muggen hadden hem niet met rust gelaten. Hoewel het vreselijk vochtig was en verstikkend heet, had hij zijn kleren aangehouden;

zo zouden de muggen hem niet bijten. Tevergeefs, de 'mosquito' beet tot op het bot. Er had ook een hond tegen de tent aangeslapen, die had vlooiën, Sam nu ook.

Vroeg uit de veren, om snel enkele wereldproblemen te verhelpen, sprong hij uit zijn tent, blij dat de marteling gedaan was. Groggy als een dronkenman ging hij naar zijn ontbijt en de werf kijken. Patrick, de leider van het project was nog niet wakker. Sam had gelezen dat de werken aan de werf al zeven maanden bezig waren, het leek alsof die gisteren begonnen waren. Ach, ze waren corrupt geweest. De onderaannemer had een deel van het geld voor zichzelf aan de kant geschoven, zijn kinderen droegen de mooiste kleren van het dorp. Bijgevolg was er te weinig geld voor het ziekenhuis. Patrick was woedend geweest, de eerste onderaannemer werd ontslagen, zijn geld was al gevlogen. De NGO moest voor het verloren geld compenseren.

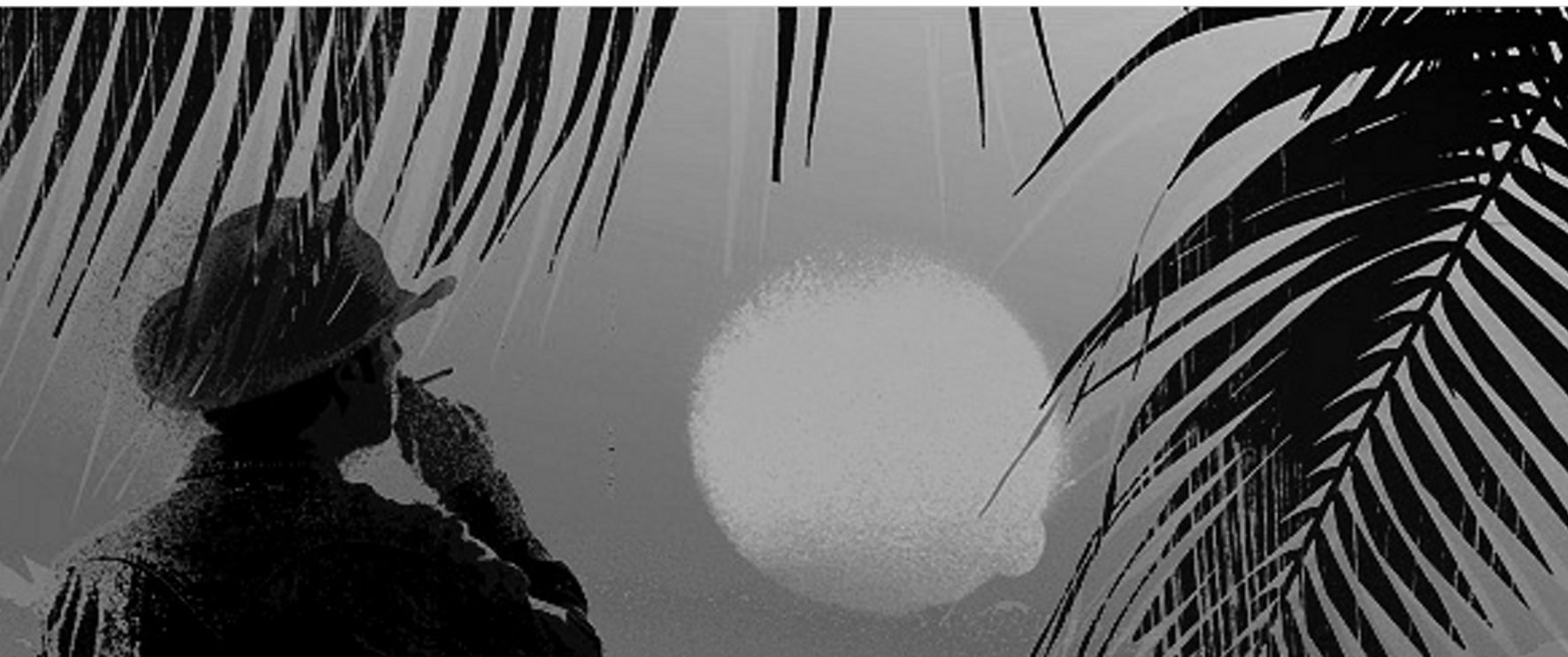
Een nieuwsgierig kind stond ergens op het midden van de werf Sam aan te staren. Van zodra hij gezien werd, liep hij weg, Sam wilde nog iets roepen, maar bedacht zich dat dit misschien ruw kon overkomen. Patrick werd twee uur later wakker. Hij krabde zich clichématig over zijn buik. Hij grinnikte bij het zien van de bleke lange verschijning, enkele muggenbeten rond de ogen rijker. "Ik zal je vanavond wat anti-muggenzalf geven. De mensen hier hebben er geen last van, zuur bloed waarschijnlijk. En doe godverdomme schoenen aan, we zitten in de brousse, hier zijn echte slangen." Snel haastte Sam zich naar de tent om schoeisel aan te doen in plaats van de luchtige sandalen die hij aanhad. Bij het openen van zijn tent beet een

'hormiga brava', een kwade mier, hem in zijn dikke teen. Sam was de eerste die dag die medische hulp nodig had. Hij zou pas drie dagen later weer vlot kunnen lopen. Na de kleine ingreep, kon Sam afleiden uit wat volgde dat er geen ontbijt was. Het was Ontbijt. Een berg rijst, een berg linzen en een berg kip werd op zijn metalen bord gesmeten. Célia lachte, weer 'n gringo, ze riep hem iets toe. Sam had wel een basis Spaans, maar het taaltje dat ze hier spraken was wel erg vreemd. Het klonk als een nasale aaneenschakeling van klinkers.

Ergens tegen de middag kwam Ramón, de nieuwe onderaannemer, met zijn camionette het kronkelende pad afgereden. De laadbak kon niet veel verdragen, zeker niet over deze

wegen die erg op wandelpaden leken. De arbeiders kwamen met een tweede camionette. Patrick had bij momenten meegeholpen bij het bouwen, maar hij hield zich veeleer bezig met het verzorgen van de zieken die hen van heinde en verre kwamen bezoeken. De zone werd geteisterd met verschillende ziektes, kinderen en ouderen waren er vooral het slachtoffer van. De meeste door muggenbeten doorgegeven, andere door te eenzijdig voedsel, andere door onzuiver water. Sam zijn blanke handen moesten zich nog heel vuil maken.

Sam moest een kind van zeven onderzoeken. Nerveus als een spriet probeerde Manuel zo goed mogelijk te doen wat de gringo vroeg. Minstens

even nerveus merkte Sam op dat het kind kerngezonde tanden had, maar dat het een of andere exotische ziekte had, met een doosje medicijnen geraakte Manuel weg, eindelijk. Rosita la Hierbera, min of meer de dorpsoudste, was de volgende. Zij verzorgde iedereen voordat de dokters er waren. Zo koppig als ze was had ze het twee weken vertikt om bij de gringo's te gaan. Ze had rugpijn, na veel gezaag hadden haar

drie zoons haar naar de medische post gebracht. Er scheelde iets met haar nieren, ook zij kreeg pilletjes mee. Rosita begroef de pillen en bezwoer ze. Ze bleef enkele dagen van haar eigen kruidenmengsel drinken, ze geneesde en keerde triomfantelijk naar Señor Hunt terug.

Sam was op zo'n plek gekomen waar wonderen nog bestonden, twee maanden na zijn aankomst stond het

hospitaal er. Er was plaats voor drie dokters, een kleine operatiekamer, een bureau, een ziekenzaal en er was zelfs een kleine wachtkamer. Lopend water, enkele uren elektriciteit. Patrick was trots op zijn werk. Dit moest gefeest worden; het medische team ging een dansavond organiseren. Sam, Patrick, Patrick's vrouw, enkele locals, Ramón, Hacinto – de architect, en zijn vrouw, kwamen samen bij enkele flessen 'aguardiente'. Die

gringo's waren stijf, niet te doen, de autochtonen kwamen de hele avond niet bij van het lachen. Sam werd wakker naast de dikke Hacinto. Zijn puntige neus en dikke snor waren het eerste beeld dat Sam kon onderscheiden van zijn wilde dromen over wereldvrede en dokters die met hun witte overjassen de planeet redden.

Patrick had ook de opdracht gekregen van zijn NGO om enkele dorpen te bezoeken, daar waar ze wisten dat er zieken waren die zich niet naar het hospitaal konden begeven. Deze opdracht, onmogelijk in aard door de toestand van de wegen, vertrouwde hij aan Sam toe met enkele dorpsbewoners en een franse verpleegster, die had al in Brazilië gewerkt, de echte jungle. In al zijn jeugdige naïviteit voelde Sam zich vereerd door deze opdracht. Bij het eerste bezoek aan een zieke boer was hij overenthousiast uit de camionette gesprongen en had hij zijn enkel bezeerd, de norse verpleegster keek afkeurend. Ze moesten een deel langs steile paden wandelen tot het huis van Segundo. Sam's boomstronken van benen zetten zware stappen, alles vernielend wat zij tegenkwamen. Als eerste was hij bij het huis, bezweet en hijgend. Toen hij opkeek zag hij dat er een vlooiërige, kalende hond voor hem stond die blafte als een bezetene. Sam bleef stokstijf staan. "Caracho!", een van de gidsen, Polibio, had hem bijgebeend en haalde zijn broeksriem boven om de hond evenveel schrik aan te jagen als die Sam had aangejaagd. De hond bleef op een afstand; blaffend, zijn tanden en tandvlees tonend, met zijn staart recht in de lucht. Zijn haren stonden recht. Segundo kwam met een dik en vuil verband om zijn rechterknie de trappen af. Hij had een machete van een meter lang, bij het maaien van een lap grond had hij zich eens misgrepen en had zich onder zijn knie diep gesneden. Door gebrek aan

proper water en verzorging was de wonde beginnen ontsteken als een rotte vrucht. Hij was weduwnaar en zijn been moest er af. Zijn zoon van veertien moest de boerderij overnemen en voor hem zorgen, samen met de kalende hond.

Ze hadden nog enkele gehuchten van gehuchten bezocht. Segundo had de hele dag rustig in de laadbak gezeten. Ze moesten ergens onderweg een slaapplek vinden, het was te donker om nog tot de post terug te keren. Ze vonden onderdak bij een vriend van Segundo, Orestes. Ze kregen een tas donkere koffie voor het slapen gaan. Sam kreeg het beste: een matras waar drie kinderen op verwekt en geboren waren. De volgende ochtend werd hij wakker door een kakkerlak die zich op zijn wang had genesteld. Vol afschuw en degout zette Sam zich in een bruske beweging recht. Iedereen was wakker en had een tas zwarte koffie in de hand. Sam wilde zijn schoenen aandoen, maar Segundo hield hem tegen. Hij draaide een schoen om, niets. Bij het omdraaien van de tweede sprong er een schorpioen uit. "Ayayay!" Dat dacht Sam ook.

Op een dag moesten ze naar een gehucht dat sinds jaar en dag "El Odio", de haat, werd genoemd; Sam kwam te weten dat de naam stamde van een tijd dat er een burenruzie was, spottend noemden de boeren elkaars gronden zo, en tja, uiteindelijk werd de hele zone zo genoemd. Het viel Sam op dat de mensen er sterker waren dan in het dorpje. De boeren leken ander voedsel te hebben, in tegenstelling tot de witte rijst met kip van het dorp. In het subtropisch regenwoud groeit alles, je moet maar gewoon het zaad in de grond steken en voor je 't weet staat er een boom. Bij dit gehucht was er een waterval van acht meter hoog. Op een dag dat ze terugkeerden, zonder zieken, wedde Polibio met Sam dat hij de waterval

niet af durfde springen. Op voorwaarde dat de gids eerst sprong nam Sam de weddenschap aan. Intussen waren de meisjes ook komen kijken. Polibio deed zelfs een salto. Sam sprong, zonder salto, maar even gedurfd als Polibio. Er was applaus, iedereen was aangenaam verrast.

Sam leerde hoe hij een kop bananen van een boom moest doen. De eerste kop die hij naar beneden haalde, met een lange stok met een scherp mes er aan vastgebonden, was op zijn hoofd gevallen, en hij in zwijm. Hij werd weer eens uitgelachen door de boeren, wat een nietsnut. Hij ontdekte dat sinaasappelen veel meer pitten hadden in Zuid-Amerika. Hij leerde tientallen vruchten kennen. Hij merkte dat om het cacaopoeder te bekomen van een eenvoudige reep chocolade er veel werk gedaan moest worden. Hij leerde bomen omhakken. Hij leerde verschillende groenten oogsten.

Terwijl de maanden vorderden leerde Sam meer en meer de gemeenschap kennen. Hij leerde meer en meer over de bekende Rosita. Op een warme namiddag besloot hij haar eens te gaan bezoeken. Ze woonde in een koloniaal huis dat nog in de 16e of 17e eeuw gebouwd was. Door de vele jaren van verwaarlozing, armoede en warmte had het huis het meeste van haar glorie verloren. De witte verf begon groene trekjes te vertonen, de muren waren wat afgebrokkeld. Hij klopte op de grote versierde houten deur aan. Rosita deed open, op een kier, en weer toe. "Ik moet niets van jullie gringo's hebben!" Geschrokken door haar grofheid bleef hij nog een seconde staan, niet nog eens proberen dacht hij bij zichzelf. De volgende maand probeerde hij nog drie keer. De laatste keer zuchtte Rosita diep. Ze opende de deur en nam hem zwijgend mee naar haar binnenplaats. Ooit hadden hier nog

paarden van conquistadores gestaan. Ze verzorgde tal van kruiden en een vijgenboom op haar binnenplaats. Het huis telde verschillende kamers, veel te veel eigenlijk. Er lag een Frans boek op een tafeltje. Sam kon helemaal geen Frans. Ze zette zich op een mooie lederen stoel en bood hem een kruik aan. "Wat moet je?" zij ze in al haar arrogantie. Haar kin stak vooruit en wees minachtend naar hem. Sam legde uit dat er ooit eens iemand hem had verteld dat Rosita 'Maldeamores', liefdesverdriet, kon verhelpen. Ze knikte kort en eenmalig. "Klopt. Heb jij er dan last van? Zijn je pilletjes op?" "Ja. Ik heb liefdesverdriet." Sam loog, maar dat was de enige manier dat hij nog even met haar kon spreken. "Je liegt. Ga weg." Droog. Neen, werkelijk ik mis mijn ouders." "Wees een man. Daar kan ik niets aan veranderen." Ze bedekte haar besnorde bovenlip met haar onderlip. Het gesprek was gedaan.

Sam stond op en een kalende hond wees hem de deur. Sam kwam nooit te weten wat Rosita in haar liefdesverdriet-drankje deed. Wel was hij eens bij een zuivering geweest. Een boer, de vader van Manuel, had al verschillende jaren ongeluk gehad op verschillende vlakken, zijn vrouw had hem verlaten, een deel van zijn oogst was gestolen. In een kleine kamer van het huis van Rosita vond het ritueel plaats. Na lang aandringen had Rosita hem mee binnengelaten. Ze had kruiden en een 'rosario', een paternoster, vast. Ze zei verschillende onzevaders en avemaria's, ze nam een slok sterke drank en spuugde die in het gezicht van de man uit. Ze wreef de bos kruiden hardhandig over zijn, op één kledingstuk na, blote lichaam. Nadien kon de man weer gaan. Sam keek gefascineerd naar dit oude ritueel. Christelijke en indiaanse tradities vermengden zich en werden tot uiting gebracht, zoals dit al honderden jaren gebeurde. Sam begreep het nut hier niet van. Dat mensen zo iets konden geloven. Sam

kwam eigenlijk ook niet te weten hoe deze man het de jaren nadien verging. Ik kan het u, beste lezer, wel vertellen. De man werkte nog lang en hard, Manuel vertrok op een dag naar de provinciehoofdstad, dan naar de hoofdstad en dan naar New York. Hij leeft er nog steeds.

Sam zou een jaar blijven. Hij bleef er twee, zijn ouders waren al ongerust, wat hadden die wilden wel niet met

dal, geen ontvangst. Patrick was een gedreven zwemmer geweest in Engeland, vóór zijn pens toch, daarom had hij samen met enkele boeren een dam gebouwd in het riviertje bij het ziekenhuis. Boeren deden dit meestal om te vissen maar een plons af en toe was ook wel leuk. Op een dag waren alle vissen dood en dreven ze aan de oppervlakte. Patrick zwom nooit meer in dit meertje. Ook uit heimwee voor hun vaderland

hem gedaan, dat hij daar in dat verloren dorp bleef. Hij had niets van het land gezien, alleen de omgeving van het dorpje. Uit nostalgie voor zijn geliefde vaderland had Sam eens een radio proberen aan de praat te krijgen, maar ze zaten te diep in het

hadden ze bier gebrouwd, door gebrek aan ingrediënten hadden ze vruchten moeten gebruiken, fruitbier kon ook lekker zijn, ze dronken dat immers in het gekke Belgium. De bruine pap die ze bekwamen werd onmiddellijk als mest gebruikt, de

bananenboom bloeide welig. Ter verduidelijking: de bananenboom naast het luxueuze huis van Patrick. Die zou twee jaar na Sam vertrekken, maar omdat er geen vervanging door de NGO werd gestuurd, geraakte het huis in verval. Gezien dit andermans bezit was, ging niemand uit het dorp er wonen. Toen er uiteindelijk niemand meer kwam werd het huis leeggeplukt, de bruikbare onderdelen ten minste.

Sam liep op een dag door het dorp en zag Hacinto met enkele vrienden aan een rode plastic tafel zitten. Hacinto kwam eigenlijk van een stad verderop, maar omdat hij veel in de regio werkte kwam hij vaak in het dorp. Sam nodigde zichzelf uit, zijn Spaans was beter. Hij kreeg lauw bier, maar het gesprek versteende. Hij geraakte niet veel verder dan 'small talk' met Hacinto en zijn plots zwijgzame vrienden. Hij kon niets anders dan zijn pint snel leegdrinken en maken dat hij wegkwam, dit werd te genânt. Twee weken nadien viel dezelfde situatie voor. Sam bleef niet bij de pakken zitten en nodigde zichzelf opnieuw uit. Hij betaalde het eerste rondje en begon gore moppen te vertellen. Hacinto, Moisés, Valdemar en Benito begonnen ook moppen te vertellen. Sam begreep er niets van maar lachte hartig. De gringo viel nog wel mee. Tot er over politiek werd gepraat. Sam begreep in de verste verte wat er gaande was in het land. De gringo werd weer dom. Hij was te betuttelend in wat hij had gezegd. De trotse snorren keken hem weer nors aan. De gringo was ongevraagd het land binnengelopen. Het voorval werd vergeten en Sam kende nog verschillende gelukkige momenten, tot hij moest vertrekken dat was een minder moment.

Lemos,
Jeroen Derkinderen

DE WAAN DER ZINNEN

by lino van molle

In stiltes wissen druppels
het verhaal van regenwormen –
doodgerend.

Onder het helle,
stuiven verzadigde lentegeuren op.
Verrotting en verval.

Zwarte lichten kleuren de dag
- vlek of streep –
door de mazen van het netvlies.

“Ik liet het licht aan de zinnen,
en zag dat het slecht was...”,
zei de Gek tegen zijn genootschap.

De waarheid aan de waanzin,
waar een klein, klein kleutertje
de stilte doofschreeuwt.

You are a **DOUCHE BAG**

This coupon is good for

One Free
Bitch Slap

Staple coupon to forehead and redeem
immediately **chez Piet or Nathaniël**

STANFORD

The Worst Porno Ever

Scene 1

The film begins with a closeup of Tony's face, staring into the camera. Tony is wearing a dirty white T-shirt and a pair of plaid drawstring pants. He is unshaven. He simulates a ringing sound with his mouth and picks up the phone. "Hi, Chris. I'm just hanging around the house. I think it is time for sex." As he hangs up, Tony stretches, revealing his hairy belly. Lint beckons from his navel.

Scene 2

Tony walks to his computer. He inserts a CD with a knowing smile: "Eternal Flame" by the Bangles. Tony mouths the words as he clutches his shoulders. When the word "hand" appears in the song, Tony points to his crotch. Soon he becomes embarrassed and runs offscreen.

Scene 3

Tony draws glasses on his face with a tube of lipstick. "I'm a secretary," he says. He begins to dance, slowly, like a chicken. He starts clucking at a nearby pair of pants and waving his arms. The seductive dance continues for ten minutes. Tony collapses, breathing heavily. Footage continues for eight more minutes.

Scene 4

Tony is now attempting to complete a push-up. Failing, he crashes to the floor. "I got a hangnail!" he screams, and starts crying. When he tries to act like he's not crying, he starts crying harder. Spittle flies.

Scene 5

A closeup of the back of Tony's head, which is moving back and forth. He's making quacking noises. Nobody else is in the room.

Scene 6

A man is walking his bicycle through a park. He is wearing shorts that are too small; his haircut is unattractive. Somewhere offscreen, Tony is chanting in Spanish.

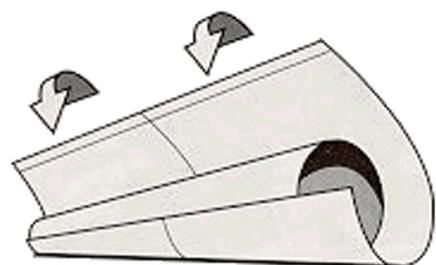
Scene 7

Tony is smoking a cigarette. He is trying not to cough. His T-shirt is pulled back up over his head, so that he's wearing only the sleeves. He rubs his belly and says, "I'm glad that I just had all of that sex. I'm liable to do that all the time. I--" Tony cuts off as he drops the cigarette on his chest; he flicks it off of him with a feeble yelp. The trauma of the accident is so overwhelming that he falls asleep.

windmill 9000

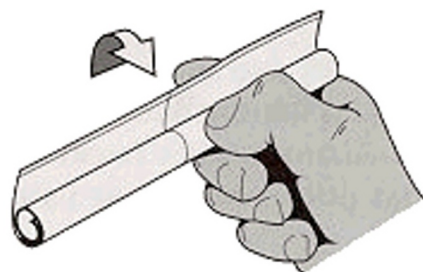
A smoke-cooling chamber and multiple joint holder, the Windmill is designed to get you spinning in the breeze. Although it's tricky to make, the holder can be used time and time again.

Roll a wide cone from a 10cm x 10cm piece of cardboard. Secure it with tape then trim the end to form a perfect cone.

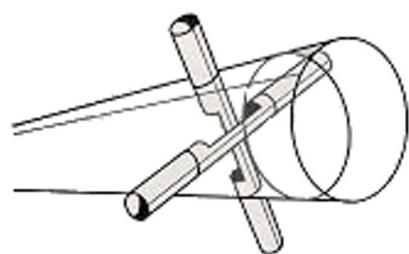
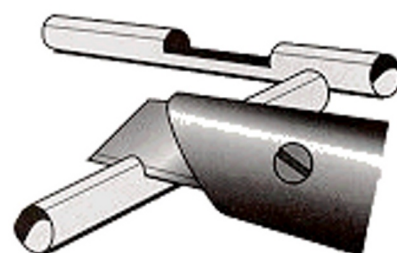
Seal the cone with large papers, leaving 3cm of excess paper at the end, as shown.

Carefully make four cross cuts at regular intervals around the end of the cone.

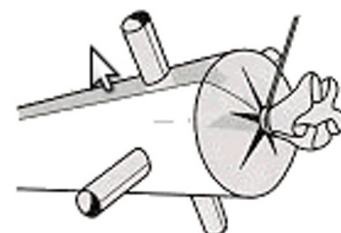
Make a long, narrow roach, about the length of a pencil, and seal it with papers or tape.

Cut the roach in half, then remove a section from the centre of each segment.

Insert the two segments so that the cut-outs are completely inside the cone and facing its narrow end. Seal any gaps with tape or gummed strips.

Seal the end of the windmill with the excess paper, using thread or tape. To use the windmill, roll the numbers of your choice around the protruding roaches and enjoy a four-way smoke of quixotic proportions.

Beste lezer,

bij deze een rechtzetting van wat ik eerder over het MIVB abonnement heb geschreven in het artikel over ResPACT dat in de mailboks van de vorige editie verscheen. Mijn bron was blijkbaar niet correct en er is blijkbaar nog geen uitsluitsel omtrent het feit of het MIVB abonnement volgend jaar zal terugbetaald worden of niet. Hierover zou binnenkort uitsluitsel gegeven moeten worden in de studentenraad, mogelijk reeds bij het uitkomen van deze editie. Ook blijkt dat de ULB studenten een zekere korting op hun MIVB abonnement kunnen krijgen sinds dit academiejaar.

Maar dit doet niets af aan het feit dat reeds al de jaren dat wij op onze twee oren slapen over goedkoop openbaar vervoer in Brussel dit allesbehalve een vanzelfsprekendheid was, aangezien het krijgen van een korting en de omvang van deze korting jaarlijks onderhandeld moeten worden. We kunnen dan ook reeds een sterke prijsstijging vaststellen in de laatste jaren. Indien we al een korting zouden krijgen is het nog steeds bang afwachten hoe groot de "administratieve kost" die we tot nu toe betalen zal bedragen. Een sterk teken tegen de stijgende onderwijskosten is dan ook meer dan ooit van belang. Betoog mee op dinsdag 28 februari! 13U15 op de esplanade, 14 uur Noordstation.

Frank Vanaerschot

STUDENTENDEBAT 'Europe, we ask!'

DINSDAG 28 april, 19u

Kultuurkaffee, VUB

PRIKBORD

Een interactief debat met een mix van discussie, muziek, filmpjes, & improvisatietheater
Smeltende ijskappen, failliete banken, vluchtelingen... Wie kan nog zeggen dat hij of zij er niks mee te maken heeft?

De wereld staat voor grote uitdagingen. Wat denk jij? Wat doet België?

Of moeten we het op een hoger niveau zoeken? Op 7 juni kiezen we onze vertegenwoordigers in het Europese parlement. Hoe willen wij dat zij deze mondiale uitdagingen te lijf gaan?

19u: DEBATTLE : Stevig debat met je medestudenten rond drie controversiële stellingen van Low Impact Man (klimaat), prof. Vuchelen (financiële crisis) en student Frank Vanaerschot (migratie).

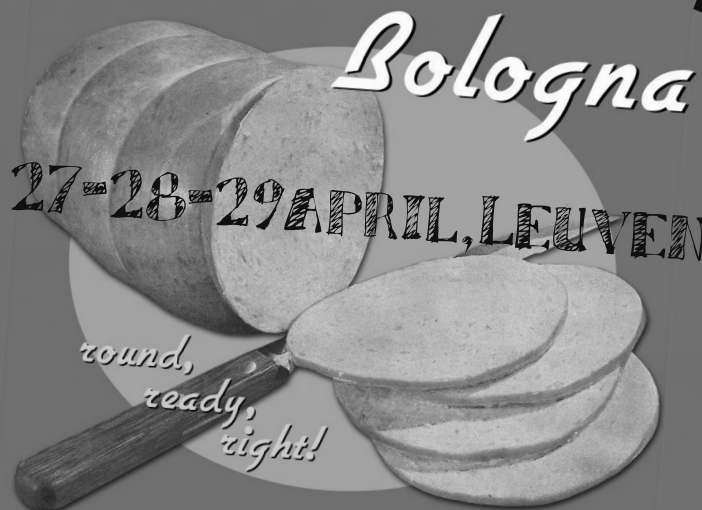
20u: EUROPE, WE ASK... : Pro's en contra's gaan samen aan tafel, discussiëren verder en formuleren gemeenschappelijke bekommernissen.

21u30: IMPROVISATIE-ACT : Ludieke terugblik op de avond en impro-act door improvisatiegezelschap Improprlando.

Bekijk de trailer op www.studentzoektwereld.be

Een initiatief van UCOS.

Debatteren alvast mee: Promeco, Animo VUB, Wereldwinkelwerking VUB, ALS VUB, DADO, Studiekring Vrij Onderzoek, VRG e.a.

COLOFON

Maandelijks studententijdschrift
van de VUB in samenwerking
met het Brussels Studentengenootschap,
Studiekring Vrij Onderzoek
en Dienst Cultuur.
ADRES: Triomflaan 62, 1050 - Brussel
MAIL: moeial@vub.ac.be
WEB: facebook, scribd.com
HOOFDREDACTEUR:
Piet Van de Velde

• ADJUNCT-REDACTEUR:

Nathaniël Bovin

• LAY-OUT: Michael Van de Velde

• REDACTIELEDEN: Jeroen Derkinderen, Ben Van Overmeire, Rob Werkers, Silke De Nies, Michael Van de Velde, Pieter Boeykens, Kristof Gombeer, Piet Van de Velde, Nathaniël Bovin, Annelien Rijmen, Keneth Pontzele, Bavo Meert, Sien Van Maele, Lino Van Molle, Ariam Diouf

REDACTIEMEDEWERKERS: Bram, Hugo,
Bart, Pieter-Jan, Thomas, Quinten
ABONNEMENTEN

--> Jaarabonnement: 30 euro
--> Steunabonnement (jaar): 75 euro
--> Rekening: 001-3413182-22
--> Vermelding: "DE MOEIAL"
--> Stuur uw adresgegevens
naar: moeial@vub.ac.be
OPLAGE: 1.200 exemplaren
FORMAAT: P-magazine + 2cm

LEVE DE KULTURELE REVOLUTIE

